

הלבות יומן טוב בימן תצת

ביאורים ומוספים

הרבבי שחיב לשוחט את אחד מותם. אלא שבא לחדר של אחר החזאת השני יוכל אפילו לשוחט את הרשותן, אף על פי שבך יותר נברת הערמותו, אך ורק עיינול גם שלא לשוחט אף אחד מותם, ובמו בכל מי שמלוק גדי אצל הדבבת, שיכל לבסוף למלך ולא לשוחטו ואינו עבר כל אישור בך.

[משניב ס'ק ט]
פ'ין דאי אפק לנטית בשור בלוי שחתה⁵⁵, אינו עושה כיישראלי בנטיל עכום קלופ⁵⁶ אלא לעצמו⁵⁷.

(55) אך מה שמותר לשוחט כל מהמה ביתם טוב, אף על גב שהחזה רם החלב העצמות שורוך אותו או מאיכלים כלבים, דעת הגירושין אויערבן (מנחת שלמה ביצה בא, א) שמותר גם למלא העטם שאפשר לכיזה בשער בלבד שוחטה, אלא כיון שכן היה זך האכילה שוחט לצורך הבשר למורות שיש לו הרבה פסולת שנתקה לכלבים. והוסת, גם בבהמה שרובה סרווחה וכשוחות נשאר לו רק מעט בשער לאכילהו, אז אף אם אינה סרווחה אלא שאינו מותכן לאכלה אלא בדעת ממנה, השוחיטה מותרת גם ללא העטם של או אף שאינו יוכל לא כזית ממנה, שוחיטה, שהעיקר תלך בכונתו שוחט לצורך אכילהו של, מה שאין כן בבהמה שוחט בה עט הנכרי ששב כונתו לשוחט לצורך שעניהם. שוד הדסיף, שהוחיטה בהמה של או אף שאינו יוכל לא כזית ממנה, רם שחותטה מותרת מהתה בבלל שמתפרק שחותטה לצורך אכילה ונפש הוהרה נמי שלא לצורך אכלה ונפש, מה שאין בן בשוחיטה בהמה דגיטים בשם הפריח שחשלט נהוגים בדעת הפטקים של שאינו מהוחר צידה אך שהוא מוקעה מותר לאכילה ולהשקוות (ובשעה י"צ ס'ק ס"ג רמו ל"ה). בגין זהו, שאף לדעת השיעג (שם) שאין מאכליין בעלי חיים כל שוד מוקעה אף שאינים מוחסרים צידה, מ"מ מותר להאכיל את הכביר שסביר מוחש שימוש.

[ביה"ל ד"ה אבל]
(56) ואיך בבהמה שהוא שותף בה עם מומר לחיל שbat, דעת הגירושין אליו יש (חירות ביצה בא, א) שמיון שדרינו לנכרי ואסור לשוחט מלאה בעבור ביתם טוב (ראה משניב ליקמן (ס"י תקיב ס'ק ב"ג), לא תהודה מותרת שוחיטה אלא מוחמת דסבירה שאפשר לכיזה בשער בלבד שחתה).

(57) אך אם בהמה כולה של הנכרי אסור לשוחטה, ובשות שבקב (אויחי ס"י בא) הרכיה מכון שמותר האכילה של לבם ולא לנכריuso לעשות מלאכה בשל נכרי נם אם היישראל והנה ממנה, במ"ב בגין שוד בעלם שחוור להיתר, אף אם לא בטסף בטלה ממנה סיבת הריחוי הוא נשאר מוקעת, שבכאיו מקרים יש מוקעה לחזי שבת. וכן בדבר ששבכת נרחה בזדים על דעת שלא יהיה ראי לשימוש לעתלט. בגין חוץ שנדדו מטם הנאה שבת, דעת האור שמח (פ"ב מ"ה, י"ט טוב ה"ז) שאף אם לבסוף נתבעת הנבד ששבת על ידי שללה או הפרדה). מ"מ הוא שאיר מוקעה, שבדיה בידים על דעת שישאר דהי לעולם, יש מוקעה לחזי שבת.

[משניב ס'ק ט]
וְהַמִּירוּ לְלַקְעָרִים, מִשּׁוּם צָעֵר בְּעַלְיוֹנִים וּמִשּׁוּם הַפְּסָר מִמּוֹנוֹ⁵⁸.
(58) אמנם, לען מלחת בשער בערמותה, שמולח חתיכת בשער ולאחר מכן רוצה ליטול חתיכת אורתו ולזרם בו או רוצה למלה אתנה, כתוב לקען (ס"י תק ס'ק ב"ט) שיש שכטו שנותר לשוחט כן גם כשאין סיבה להחזר לו את הערמות, ובכן שוחט את הבהמה בעבור י"ט טוב וראה חזק יוחקאל (כרצה פ"ג ה"ג) שהלבות אלו סותרות זו את זו.

[משניב ס'ק נא]
ק"י בلمוד תזקה בצלמא ולא אסורה⁵⁹,
(48) ואך לאו את הכביר ביתם טוב על מנת לפ██ק את זינרו רך למחר, דעת הגירושין אויערבן (שלוחן שלמה ס'ק ח) שיתכן שמותר, י"ו שסוף סוף לא אין ביתם טוב את דינו פוראה באור עדט טיק י"א שהביא נן בשם הרשיין.

[משניב ס'ק סב]
פְּשָׁע וְדָקָא בְּשַׁקְדָּר אֲפָר לוּ קְהֻסָּם שְׁהַמָּוּם קְרֹבֶת⁶⁰.
(49) אמנם לען גוונות וצימוקים שהעלם לג' ויכש קהם כניסת השבת והוא לא ידע מקר, כתוב השער לעיל (ס"י שי סי' ח) שאינם מוקצה. וראה מה שהבאנו במשניב לעיל (ס'ק ב"ט) לחלק בין דין גחרנות צימוקים שאינם מוקצת, דין עגל שהוות השמעני שלו ביום עוב ראשון שנחשב מוקצת.

[משניב ס'ק ט]
אסור רקן לו קזונות⁶¹, הכא קזירו שלא גמאות⁶².
(50) אך אם ייט שם את המנות לפניו ממש אלא ברוחן קצת הבעל חי בא ואכל, כתוב לעיל (ס"י תעוז ס'ק ח) בסיס האחריות שמותר, שכינו שועה היבר כבר אין חש שיבא לחזק מדם.
(51) ואך על פי שכותב לעיל (שם ס'ק ח, ראה גם בהיל שט סי' ד' רה דגיטים בשם הפריח שחשלט נהוגים בדעת הפטקים של שאינו מהוחר צידה אך שהוא מוקעה מותר לאכילה ולהשקוות (ובשעה י"צ ס'ק ס"ג רמו ל"ה). בגין זהו, שאף לדעת השיעג (שם) שאין מאכליין בעלי חיים כל שוד מוקעה אף שאינים מוחסרים צידה, מ"מ מותר להאכיל את הכביר שסביר מוחש שימוש.

[ביה"ל ד"ה אבל]
אפקר בזק רנילך ס' דחו גמור ה"ג⁶³.
(52) אכן אף שפטק השער לעיל (ס"י שי סי' א) שאין מוקעה לחזי שבת, דעת הגירושין אויערבן (שביב פ"ב העי יט) שמודבי המהירושין (כרצה בו, ב' רה גמורא) בשם תוטות ישותם (שכתב מושג בדבר המאייר המובאים בבייחיל), יש ללמד שדבר שדחה דחיי גודל שלא עליה על דעת הבעלים שחוור להיתר, אף אם לא בטסף בטלה ממנה סיבת הריחוי הוא נשאר מוקעת, שבכאיו מקרים יש מוקעה לחזי שבת. וכן בדבר ששבכת נרחה בזדים על דעת שלא יהיה ראי לשימוש לעתלט. בגין חוץ שנדדו מטם הנאה שבת, דעת האור שמח (פ"ב מ"ה, י"ט טוב ה"ז) שאף אם לבסוף נתבעת הנבד ששבת על ידי שללה או הפרדה). מ"מ הוא שאיר מוקעה, שבדיה בידים על דעת שישאר דהי לעולם, יש מוקעה לחזי שבת.

[משניב ס'ק ט]
בשם הירושלמי קאמ רוזה אחר-ך שלא לשוחט אונד מקם, גס-גן⁶⁴.
(53) אמנם, לען מלחת בשער בערמותה, שמולח חתיכת בשער ולאחר מכן רוצה ליטול חתיכת אורתו ולזרם בו או רוצה למלה אתנה, כתוב לקען (ס"י תק ס'ק ב"ט) שיש שכטו שנותר לשוחט כן גם כשאין סיבה להחזר לו את הערמות, ובכן שוחט את הבהמה בעבור י"ט טוב וראה חזק יוחקאל (כרצה פ"ג ה"ג) שהלבות אלו סותרות זו את זו.

[משניב ס'ק ט]
בשם הירושלמי קאמ רוזה אחר-ך שלא לשוחט אונד מקם, גס-גן⁶⁵.
(54) אמנם את הדבר המתבשל או הנחתה דוא של נכרי, ולכן אין חילוק אם הדור מקראי קודש יומן טוב עמי פא) הביא שבותהו הרשבא (ח'יא שי' תרפה) במנע מפורש שמותר.
וכשהירושלמי דוא בעלים על הוהרטשנות ולא בעלים על הדבר עצמו, בגין מי שמותאכין במולן של נכרי שבו רגילים האורחים להדרך נורת או אש בפי צורכיהם, דעת הגירושין אויערבן (שלוחן שלמה ס'ק ו' ואות ס' ס'לכ' החותות מותר לו להדרך את הנר ואך על פי שהנרג שיריך לזכרין, שכין שהוא הבעלים על ההדרך גם האבי מילואם מודה שמותר [אמנם אם הוהרטה אסורה על האורחים, ואם בעל המלון יראה זאת דוא יכבה את הנר, אסור להדרך לדינה האבני מילואים].

חלהות יומם טוב סימן תצח

חֲלֹבּוֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּצָח

באר קפולה קט ומצא שיש בו מום (נכ) אינו יכול לשוחתו, (נכ) *אבל אם נולד במוותו ו עבר וראחו, *בשחת על פיו. צ שס' ז"ק בראותו ש' ל"ז וכבר סקסטה ע"ש. (נד) זלאם ראה המומים מערביי יומם טוב וראה שהיא מום ששיין לשוחת עלייו, *יכול לחקר עלייו ביוום טוב אם נפל בו המום מאליו ומהירו: הaga אם נפל בכור לבור, (נה) אסור להעלוותו, דהא אינו ראי לשוחתו, פסוקת ר' פאנא שם כ"א (נו) אלא עשו לא פרנסה במוקומו ובמקומות פ"כ: (נו) יאלו ואות בנו שעכלו לבור, מעללה את קראושן על-קנתת לשוחתו (נה) ואינו שוחטו, וחונר (יט) ומעירם ומעלה את בסני, (נט) ראה זה שוחת. ראה זה שוחת: יא [] בהמה ח齊ה של איננו יהודית וח齊ה של ישראל (ס) יוכלים לשוחת בילם טוב. (סא) ואבפל יש

שערו תשובה

ר' ט. עכ"ל: (יב) ומערדים. רמשום צער בע"ה התייר לערירים; ועכ"ט אצרא לשחת אעד מכם. וממשמע דאם נכלו בהמות שעאנין אוותו ואות קנו מקר לבקעת אביך איי הפלור ליענאל. וכן שיענאל קשותה לאגנות ספנין לא קשוחה לאגנות ספנין צער תשלוחה בשכלי יוצאל. וכן טבש קניינו שיודען שי' צדול ורחק כלבו הוא חישך דחוק, ובכיש פדוון ברכבתו בל"ג; ואיליס שפנא תפזא טפזה אתאל' שרדה שמלא לא ראי ברכבתו יושאלמאניה, זיא, דחשהש השמי אין גאנס בעדר פקח, גאנס כי פקח א' שמא לא כלל

באנר הלכה

בניטחון, וכורטסים יראָה וככ', וטולטול שלא לאָרְךָ שַׁחִיתָה אָסָרָה: (נו) אֵלָא עוֹשָׂה לוּ פְּרָנָה בְּמַקּוֹםָו, וְאַזְּ-עַל-בַּדְּפָסָק הַמְּבָרָה לְעַיל בְּסִימָן תָּצָא סְעִירָה בְּדֶבֶר שַׁהֲוָה מַקְצָה אָסָרָה לְפָנָן לוּ מַזּוֹּנָתְוֹסָה, (סג) הַכָּא הַתִּירוֹ שֶׁלָּא יִמְתֹּוּסָה: (נו) אוֹתוֹ וְאַתְּ בָּנוּ וְכָוֹן. דְּבָהָמוֹת בְּעַלְמָא שְׁפָלָה, (ספ) בּוֹדָאי מַפְּרָד לוּ לְהַעֲלוֹתָה אַזְּ-עַלְ-פִּי שָׁאוֹין שׁוֹחָט מַקְמָה, בֵּין שְׁרוֹאוֹין לְשַׁחִיתָה וְאַפְּשָׁר יִצְּרָבָה לוּ בְּפָרָה הַכְּבִי, אֶבֶל אָוֹתוֹ וְאַתְּ בָּנוּ, שְׁעַל-כְּרֻחָק חֲזָק לֹא חַיָּא וּמַעֲלָלָל שְׁלָא לְצַעַךְ, וְעַל-בָּן אַזְּ-קְרִיךְ לְמַעֲרָרִים: (נה) וְאַיְגָנוּ שׁוֹקָטָה. שְׁמוֹזָא לוּ צְלִילָה (סז) שְׁפָא תְּבָרָוּ שְׁמָן מַמְּגָה. וְהַתִּירָה לוּ לְהַעֲדרִים, (סח) מַשּׁוֹם צָעֵר בְּעַלְלִ-חִיִּים (סז) וּמַשּׁוֹם קְסָדָקְמַגְּנוֹסָה: (נט) רְצָחָה זוּ שׁוֹחָט. וּמַשְׁמָעָ (סט) דְּעַל-פְּלִ-פְּנִים מַחְבִּיב לְשַׁחַט אַחֲרֵד מַפְּסִים. אַבְן קְרָבָה פּוֹקִים (סט) הַכְּבָא בְּשָׁם הַיְּרוּשָׁלָמִי דָּאָם וּרוֹצָה אַחֲרְכָּךְ שְׁלָא לְשַׁחַט אַחֲרֵד מַפְּסִים. גַּם-בְּכָן הַרְשָׁתָה בְּרִיאָה⁶⁴, רַעַל-כְּלִ-פְּנִים הַכְּלָלָה קְרָהָה בְּקָרְבָּה, וּמַפְּלָקָם בְּתָבָב עַכְבוֹדָה-הַקְּדָשָׁה לְגַעַשׂ-אָזְרָאוּ לְחַשָּׁלָה וּלְחַמְּרָיָה וּלְשַׁחַט אַחֲרֵד מַקְמָה, שְׁלָא יְהָא נַפְרָא הַעֲרָמָה: יְאָ (ס) יְבּוֹלִים לְשַׁחִטָּה. בֵּין (שׁ) ذָא אַפְּשָׁר לְכִבְתָּה בְּשָׂר בְּלִי שַׁחִיטָה⁶⁵, הַיְּשָׁרָאֵל בְּשַׁכְּבָל עַפְרָה⁶⁶ בְּלָם אֶלָּא לְעַמְכוֹדָה הַאֲוֹזָן: (סא) וְאַפְּלוּ יְשָׁלַחַם שְׁתִּים. דְּהָהִיא אַפְּשָׁר לוּטוֹר: אָם קַעְפּוּסָמָס מִתְּרָאָה לְחַלְקָן יְמָלְקוּם, קָא מַשְׁפָּעָן לְןָ דְּאַינוּ מַחְבִּיב לְחַלְקָן; לֹא מַפְּנִיעָא אָם אַינוּ (טפ) אַזְּ-רְיךָ בְּקָח צָאִי בְּהַמָּה לְיוּסְטָובָ, אָם-בָּן כְּשִׁילָק וּזְעַרְעָה

שער האינז

(כ) תוכנות ומודיעין לשאדי פוקטום: (טט) מסנתה רבי הפוקטום, עין קרי פרש וחומר משה: (טט) ואף שבעל בכבוד לא ידע עזין בפְרָחִים, מפל מקום אין טלית עפמה מטהו שיב וכוספה לריקן נמיין לתקבם: און מוקביי קאיין ערמאן דורךא קשבר אטר לו נתקבם שעטנטום קובען⁴⁹, עין שם, געריך צוין: (טט) קברין בשים מאידל-פשעה. עין ביטחן מצו מה שפְרָחִים בערךן קדין: (טט) גן פצדר בעפנין אברטום ווילט באליה רפה ותערוי חטא: (טט) ולשין קדית קדית: (טט) בקבב'ם ובסוגיא דשעת קדיל: (טט) עבוקת דקיקען: (טט) בקאנ' אברטום קשעם פְרָחִים פְרָחִים: (טט) בקדודו שלשליל'קס ומיאדי בך כעטנד א, וגט סראש'א בעבודת-קדוש לאונן עצם קדין: (טט) גפנא: (טט) קאנ' אברטום בשם נבירות'זיף ובון עטב כלבוש, קדלא קפץ' ורמחמר גונה בהשליחן שורות למני, ומבקיא ראייה כמה שפְרָחִים התפקידות לאיבר עשה, ובר היטיג עליון באחה אקרונטס וטאילן בהה זונר'שלאום ווילט-מלה ווילט-לישע ווילט-וילט�ן זילא דמי' בכל לעפה עניש לו שפטות עם הכהנים. דרכם טrich בליהוה וויריה ואפייה נירטאה שאין לו בה אללא חזה ושמאי לממד קאמפה ולאופות לניצנו, ובמו שchap במאיר, מה שאינו בו בשתייה דרכ טמא ואן אי' פשר לביית בשור באל' שניות:

© L'Atelier (France) : 01.80.91.62.91

Tél (Israël) : +972 77 466 03 32

contact@torah-box.com

הלבות יומן טוב סימן תצה

בם שפמים יוכל לשוחח (^ט ו) שחתה (^ו ו) יב "שוחחת בהמה ביחסות אינו רשאי (^{טט} סכ) * לטלש מבר לעשות מקום לפכין, אלא מפנהו (^ז י) (^{טט} טבנדו) (^{טט} כט) ומושכו אליו ויאלק, (^{טט} סד) * יואם יש (^{טט} נחלש: יג "שוחחת את קעוף, (^{טט} טט) * שלא ימורת את קנאה כדי (^{טט} טט) * לעששות מקום (^{טט} לפכין: יד [* לא ישבת אדם (^{טט} חיה וער ביחסות אלא אם כן, ש לו (^{טט} עפר (^{טט} מובן

בואר היטוב

להלעלון אעפוי פאינו שוחט א' מטעם פון צוין שראדיות בלן לשליחותה, וכ"כ ס"ט בתקיה, ז"ע, ס"א: (ט) פשיטין. שאיא לאקליק פישטל זו א' קה א' לפ' שא"א שצווין שנות כלל הענינים, כי ושי". וא"ב אם הא"ז רוזהם ס' נכלבוש ריש"ש דבוקר אף בעבאי דשם מאכנית ניכא לה ביזמתה, ע"ש.

מישנה ברורה

ולשחת בהקהו בשביל קעת פבשדר שאריך לו יפסיד נקסו הפשאר. אולם אףלו אורך שליל בקומה ורזהה לשחת שתחין ונבראים נזנזה. גסבן לא אקרין לה לתלק. ואפלו שטי אפשרו אין פבשדר של שותה במנאה ובקומה ובכמיהן, לא אפשרו אין פבשדר של בדקה וו' (ענ') שותה במנאה ובקומה ובכמיהן. אולם שטי אפשרו אין פבשדר של שיטראל מבשר שמי הבחמה אחרתו וגניא לה טפי שיטראל מבשר שמי הבחמה אחרתו וגניא לה טפי אונזינט מיטס פדור לעפערם הקמערים, ואין אפער שיטיעון בכל גונן, דכא אין לו פטעה באחלה הקמערים, ואין אפער לבניהם שעד פלא בלא שחייה: יב (סב) לחולש הצעיר. דאין דרכך לרקייד האפר (סב) בידיו. ולא בבל. משפט דגראה בגיז'ו (פמ'ג): (סד) ואם גלילי-ידי הלייה ורק על-ידי גויה⁽⁶⁵⁾, (ענ') עקל-קל-נים מתקנן אסור: ואין בו אפרה, דקיי לה דבר שראיינו מתקנן, שאינו מתקנן כבוי. ואין בזעירות ח בתני'ו, ולא גנאה באפערו בעניבר-זומטוב זיה, יש לופר שיטרי לעשוהן בז'יבוטוב⁽⁶⁶⁾ (פמ'ג): יג (סו) לא יקומיות ודקירתה גנאה (ענ') הוא תולדה רגוזו⁽⁶⁷⁾, דעורה דרכו בקדחתה. וגד-על-גב שאסר קשותה כפער לקרוט הצעירה ואסור מזע שרען אף לאסר אונזינה, יכמו שטבנבו בסיטין שם, לא אפריקן מה לוי מיחסים מה לי לאחר השיחיטה, דלאחר שיחיטה שנייה, שפין שביבר הרמה בשיחיטה לא כל'ן ואינאי אפשר לאכללה בל' מלrichtה ניצה, אףו לפרקת בוכנו שפער לבלוותה ולבלשללה: (עט) וכן בבחמה פטר לאחר שיחיטה להמחשת אוח עורה מעעם זה ארי-על-גב דהפקש אכ' גל' אונזינה והוא, אכל' בזוד שעלא' גשעתה, כל מא' צביך, מסנני ר' אקל-עפ'ש שאפער לעשון מאצומול הרא אאסטור⁽⁶⁸⁾ [הרא'ש]: (סז) לעשונות. גמאל קוקום לפנות בדור ולטשא אללה, ומ'ל' גל' גל' אונזינה יב, מפער גם בטנותה: (סח) לפלני. הפה ביבתי-ויסך הבייא ייצת קנטפין שפקל בזונה⁽⁶⁹⁾, והוא הקדים לדינא לאסורה. ר' לבוסקים החולקים עליר ומכו שטחים באן. (ס) ומכל טיקום נגאו גאנקו לששתנים למלון, מנגני שאומרים שאין אפשר לשחת כליא זה וסוכקין ציל דעת הרקביין, ומכל מקים בדוראי אם אפשר לשחת כליא קדרה ועוף. שארכין פורי הדס⁽⁷⁰⁾: (ע) עבר מוכן וכור.

שער הארץ

בָּאֵר הַגּוֹלֶה

שערית תשובה

הנישאל או לא ריאבל כה. וגם דשטי כה' שהנא"ט שאלנו בדור אחר ובה הוא כל הכאזא מפרקאו זו עדעתו, רקען האקל לא הפסדי. עי"ש: [*] לא לשוחת כה, עזע באשל-

באור הלכה

שנאמנים מלביד זה, ורמנין לא למליך מבכוד לאן דלא אַפְּגָנִי דְּאַלְמָסִים
סְכִירִי טַבִּי, וגם פָּאַרְקָרְדִּי פָּגָע בְּעֵדָה קְשָׁרָה צְשִׁירָה צְמָדִיר
מְשֻׁהָה, בין שם, ובליל-שען ליש' פְּעַפָּא שְׁקַפְּנוּ בְּפֶשֶׁה בְּרֹקה דְּבָא דְּרוֹן
רוֹאַיִן מְפִין, אין רקום כל' לְזָהָה שָׂום הַזָּהָה לְבָכוּר. וכן סְכִבְּקָמְפִיחָה
סְחָלָל דְּלְעָטָם תְּרוֹמְתָה-דְּרָשָׁן עַל טָבִּיזָן לוֹזָקָה צְלָזָה צְמָדִיר
וְצְעַד דְּתָחָה מְבִשְׁתָה דְּבָרִי הַטִּיזָּה-מְבָלָבָה, עַן שָׁם כְּפָה טְפִימָה: *
הַאֲמָרָה עַזְן בְּפֶשֶׁנָּה בְּרוּתָה מְהַשְּׁבָטָה-דְּלְלִישָׁה הָאָה עַקְרָה פְּלָטָרִיד, עַן
מוֹמָח בְּפֶרְגָּא בְּכָוּתָה בֵּיתָה פְּרוֹשָׁה רְשִׁיָּה, עַן שָׁם, וכן בְּתוֹךְותָה שָׁם דְּבוּר
הַפְּמָחִיל עַזְנָה, וְלִפְּרִי מְפַקְּהָתָה בְּאַפְּגָנִיָּה תְּלִשָּׁה קְרִירִי צְקִינָה
וְאָז בְּרָאָרָאָשָׁם, עַן שָׁם, ומְשֻׁמָּשׁ הַדָּעָת קְרָבְּלָהָם לְמִתְּחָלָה מְלִישָׁה
מְשֻׁזָּם שְׁמָתָה יְזָםָטָב, לְזָוָן בְּלְבָשָׁן אַנְגִּיקָּן עַל קְרָבָּרִיד. עַן בְּמָנָקָן
אַבְּגָדָם קְשָׁוָאָר בְּקָרְדָּר עַזְנָה עַל קְרָבָּרִיד, וְאַנְגָּוָן נְבִי הַגּוֹמָן בְּמַחְשָׁוָעָה עַל
הַפְּתִיחָה יְלָאָלָּר יְדָה דְּזָוָן דְּלָלְשָׁוָעָה הַפְּרָרָה פִּי אָסָלָה, וְמַשְׁעָעָה כְּתָה
קְלִישָׁה צְעַדְיָה עַל גְּלָאָרִיד, וְאַפְּלָלִי סְכִי אַסְרָר דְּבָכָר בְּכָבָר בְּכָאָן קְיוּזָמָטָב
מְשֻׁזָּם דְּלְלִישָׁה עַל יְדָיִידָה קְלִי מְנָחָה פְּגִיזָה, וּבְטוּרָה יְזָהָדִיעָה סְיִינָן שָׁחָם
בְּגַרְגָּרָה, שְׁפָבָר שָׁם קְאָתָרָה הַכְּלִי מְשֻׁזָּם נְגַזָּה קְבָּזָה וְלָא סְמַבְּדָעָה גְּתָה, אַפְּרָר
בְּזָה בְּפָאָתִי בְּשֻׁעְרָתְּפָאָזָה הַלְּכָוָת יְזָמָטָב שְׁמַפְּזָדָר גְּסִיכָן דְּקָבִינָה, אַפְּנָן בְּרָאָשָׁם
פְּרָקָן פְּלָל דְּזָוָל פְּלָקָן וְמַשְׁעָעָה כְּפָרָה-אַגְּבָרָה בְּכָלְשָׁוָעָה צְאָרָר בְּכָלְשָׁוָעָה
אַגְּוָוָתָה, וְזָנָן מְפַרְשָׁה רְבָבָה בְּנָאָל שְׁקִינָה-בְּקָרָה עַן שָׁם: *
וְאָז נְתָלָשׁ
בְּגַבְּלָשׁ. עַן בְּמִשְׁנָה בְּרוּתָה מְהַשְּׁפָבָר דְּלָא קְוִיזָה וְכֵר, וְהָאָסְפָנָה-בָּם
בְּגַרְגָּרָה, וְאַפְּגָרָה בְּתָאָתָה, וְאַפְּגָרָה-בְּקָרָה סְמִינָה מְגַזָּה וְלָא בְּקָרָלָת. עַן בְּמִשְׁנָה
בְּנָאָלָה קְוָאָה וְקְרָמָה בְּקָנָאָה שָׁם: *
וְאָז נְתָלָשׁ
וְהַבָּה קְרָתָה נְזָהָה צְעַוָּר קְפִירָה קְפִילָה-תְּעֵפָה. וְאַנְיָהָה בְּפָתְחִיתְשָׁוָעָה יוֹנָה-צְעָה שְׁחָבָב
בְּשָׁם שְׁעַרְפָּלָקָה שְׁחוֹרִיתָה מְפָגָאָה דְּגַלְיָן קְלָיָן שְׁעָרָבָר עַדְםָן דְּנוֹן כְּמוֹ נְזָהָה
עַזְנָה שְׁעַרְפָּלָקָה בְּתָלִישָׁה וְלֹא בְּקָרָי בְּלָאָחָרִיד, וּפְנִי הַתְּמָהָה עַל הַפְּטָקִים
שְׁלָאָה חַלְקָה פְּנִי שְׁעַרְפָּלָקָה לְעַזְרָר וְרַחֲלִים לְעַזְנָה כְּבָרָה, עַן שָׁם צְפָה-יְחִיּוֹתָה,
אַפְּנָן לְעַזְנָה מְהַשְּׁפָבָר הַמְּתָפָה בְּשָׁקָה כֵּי בְּבוּרָה הַפְּתִיחָה-לְעַזְנָה
גְּזָנָה וְקָרִי וְקָרִי תְּלָזָה גְּזָנָה. וְאַנְיָהָה בְּפָתְחִיתְשָׁוָעָה יוֹנָה-צְעָה שְׁחָבָב
בְּשָׁם שְׁעַרְפָּלָקָה שְׁחוֹרִיתָה מְפָגָאָה דְּגַלְיָן קְלָיָן שְׁעָרָבָר עַדְםָן כְּמוֹ נְזָהָה
עַזְנָה פְּנִי דְּאָרָוחָה בְּתָלִישָׁה בְּמָנוֹ נְצָתָה הַעֲלָה, וּשְׁעָרָה הָאָה גְּנָסָמָנוֹ
עַל-לְבָסִים שָׁקִים, וְאַסְמָן שָׁעַר עַזְמָן דְּנוֹן בְּמוֹ צָאָר בְּהָבָה, וְלִלְלָלְגָנָס גְּנָנָה
מְנַקְּדָה מְבִחָה כְּפָנָאָה דְּאָרָוחָה בְּתָלִישָׁה בְּכָבוֹד בְּגָרָה, וְאַסְמָן אַפְּלָוָן לְעַזְנָבָסִים
וְמְשֻׁוָּם בְּלִבְּלָבָסִים בְּהָבָה לְמִלְחָמָה-מְתָפָה דְּרַחְלָה הַצְּבָאָה-לְעַזְנָבָסִים
וְמְשֻׁוָּם בְּלִבְּלָבָסִים בְּהָבָה קְדָם בְּרוּתָה, מְמַשְׁקָבָר בְּכִירִי יְזָקָה, עַל-כְּלָיָן שְׁעַרְפָּלָקָה
בְּנָאָלָה לְעַזְנָה לְעַזְנָה לְעַזְנָה, וְלִפְּרִי אַפְּרָר מְעַטָּס דְּסָוף
רְאוֹתָהָה לְדִידָה, וְסְבִּרְעָה גְּרָפְּטָה-בְּעָרָה צְעָדָה, וְלִפְּרִי אַפְּרָר שְׁמָדָה, וְלִזְנָה
לְעַזְנָה, דְּתָאָה סְמוֹן לְקַחְשָׁתָה צְעָדָה, וְלִפְּרִי אַפְּרָר שְׁמָדָה, וְלִזְנָה
שְׁפָבָרָה דְּמָרָר לְפָזָה, פְּרִיבָן מְשָׁמָעָן לְהַלְעֵן הַלְּוָאָה-שָׁבָכָוָתָה כְּיהָה וְכֵן מְכַחַת
בְּהַרְאָה בְּפָזָה בְּבִזְחָה כְּוֹן פָּרָקָה, וְעַזְנָה שְׁבָכָבָאָה בְּכָאָן מה שְׁפָבָרָה

הלוכות יומ טוב סימן תשח

ביאורים ומוספים

פסקיך ורישא' באיסור דרבנן, כתוב לעיל (ס"י שיד ס"ק יא) שדעת הרבה אהרונים להחמיר כedula הסוברת (שו"ע שם ס"א) שיש איסור בפסקיך רישא' אף באיסור דרבנן, ואין להקל אלא במקרה שהוא גם מוקלך וגם מלאכה בלבד אחר יד.

[משנ"ב ס"ק סה] יש לומר דשוני לחשות בן ביל"ט⁶³ וכו'.

(63) שכל מכויר או כל נשאי אפשר היה לעשותם מעבר יומ טוב, כתוב השו"ע לעיל (ס"י תשח ס"א) שמותר לעשותם ביום טוב.

[משנ"ב ס"ק טו] דקמירות נזקה הוא תולקה דנו"ז⁶⁴ וכן, מכשורי אכל-געש שאפשר לחשות מאכמול הוא וקס"ר⁶⁵.

(64) ואף על פי שאין דרך למסות נזנות מעך כי מושום צער בעלי חיים, כתוב בשותה אבני גור (או"ח סי' קל"א אות ב"ד) שמריטת נזנות בית השחיטה מהעוףandi איןנה נחשבת בשינוי במלאכה, בין שבבית השחיטה הכל رجالים למסות דוקא מוחים ולא לאחר השחיטה.

(65) אמנם, אם הייתה המיצאות שלעולם אי אפשר לשחות ללא מריטת הנזנות, כתוב החוז"א (או"ח סי' קל"ג ס"ק א, בכוורת סי' כא ס"ק ז) בשם המגיד משנה (פ"ג מהל' יומ טב הא"ג) שאנו היה מותר למסות את נזנות בית השחיטה ביום טוב, פון שהמריטת היהת נחשבת חלק מהשחיטה ולא במכשוריין, אך כיון שחלק מהעופות מותנה. וכותב שאול אין לומדר בן בנכרי, מושום שהקב"ה ייתר ממוונם לישראל⁶⁶.

[משנ"ב ס"ק טו] קביה יי"שין ה"ב י"ד דעת קראב"ז שפקל בז"ה⁶⁷ וכו' אם אפשר לחשות בל"א קרייה ורק ש"י פנה קיד"ו יש להקח מיר⁶⁸.

(66) וטעמו מפורש בדבריו (שבת עד, ב, הלכות בכוורות פ"א אות מא), שכון שתלשת הנזנות אסורה מושום וזה, ומילא תידודה לאחר השחיטה כשיגוזו את הנזנות לזרוך אכילתו ושחררי כלפי אישור זהו אין והבדל בין מהיים בין לאחר מוותה, لكن מותר בבר עכשו מוחים לנוכח את הנזנות. והרב מטעליק (חו"ב בא"ב ספר מקראי קודש יומ טוב עמי פ) הקשה עלי מהמבואר בדבר הדות' ביצה בג, ב"ה אין עדין, שבכל עוקר מינידולו יש גם איסור קרע, ומילא תידודה לאחר השחיטה. והגוציפ פרנק (מקראי קדוש שם) תירץ, שבספר אש"י ישראל מוכיח שוגם לאחר מיריה יש בכוח הנזנות עדין לנဂול מעט, ואם בן גם לאחר השחיטה יש בחילשת הנזנות מושום עיקר דבר מגידולו, ושוב לא קשה כלל, שהרי גם איסור זה מותר לאחר מיתה ולמן מוחים גם מחיים.

אם מנע לעיל (ס"ק טב) הבאנו שדעת הרמב"ן שאין עוקר דבר מגידולו אלא בnidoli קרע, ומילא לרמב"ן עצמו לא קשה כלל קרשיות הרב מטעליק⁶⁹.

(67) והחוז"א (או"ח סי' קל"ג ס"ק א, בכוורת סי' בא ס"ק ז) כתוב שאף שנחגו בהרמב"ן, ראוי למלוט בערב יומ טוב.

[משנ"ב ס"ק טט] שאריכין בסוי קרב⁷⁰.

(68) ואף שלענין מצות צערית, הביא המגיא (ס"י יג ס"ק ח, ראה המשך במילואים עמוד 55

[משנ"ב ס"ק טא] אסור לחשות הצעינה⁷¹, (58) ואף על פי שבאופן שימושו את השניה ולא יכח מהנברית את המשובחת הרי זה סימן שרווח לאכול משתהך, ואם כן תמה הגרש"ז אוישרך (שולחן שלמה ס"ק ז) מודיע אסור לו לשחות את שתיהון, והרי בבחמות של עצמו יכול לשחות שתיים אם באמצעות שחזה לאכול דוקא משתהך. והו"ק, שאלוי מדורר דוקא שכובונו שבר בධימה אחת יהה אחר השחיטה רך עבר הנכרי, ולכן יוכל לבקש מהנכרי שיתן לו את התובה ביזהו אסור לשחות את השניה.

[שעה"צ ס"ק עז]

דקלבוש וים צל שלמה משמע דאף בכתבי גזניא שריר⁷². (59) ובטעם הדבר כהוב הא"ר (ס"ק בא), שאי אפשר לעולם להשות בין הבחמות למזר, ומילא תמיד תמצא מעלה בו שכן בו, ולכן תמיד והוא פתחן פה לישראל לומר שחפש דוקא לקלב גם מבשר דשנית, והכפ החז"ם (ס"ק ק) הביא טעם גס השולחן שהישראל יכול לומר שאינו רוצה לקבל מנותן. ובשם השולחן גביה (ס"ק ל) בתב טעם נסף, שהוא זיא ערפה זה כשה ויטול הוא את הכהירה והנכרי את הטריפה.

[Զהונחת פנים (חו"ב ובריו בשוחט בצל ההכמה ח"ז סי' ט) אכן שואל למה אסור לשישראל לשחות, הרי יכול לומר איני רוצה לקבל מותנה. וכותב שאול אין לומדר בן בנכרי, מושום שהקב"ה ייתר ממונם לישראל⁷³.

[משנ"ב ס"ק סב]

דכני שקר דבר מגדולו. ואני דחוא בלאחריך⁷⁴, דאין דנה לך סייר הצמר על ידי פולישה ורק על ידי גזיה⁷⁵. (60) גוזית צמר או שעורת מבעל חיים, כתוב הרמב"ם (פ"ט מהל' שבת ה"ז, וראה לעיל סי' שם ס"ק ה השעה"צ שם סי' ה) שאסורה מושום מלאת גוז. ואם יש לאסורה גם מושום מלאת קרע, דעת הרמב"ן, הרשב"א, הריטוב"א והרץ (שבת קו, ב) שאין מלאת קרע אלא בדבר הגדל מן הקרן והרומבו"ן הרשב"א והריטוב"א נקטו שכן גם דעת הרמב"ם. והמנחת העיר (מושך השבת מלאת קרע שכך) שכך בדעת הרמב"ם. והוא בדעת הרמב"ם שמלאכת קרע דיא גם בחולש דבר המחוobar לבעל גוז, ולכן גוזות שער או צנור מבעל חיים אסורה, לדעתו, אין מילאת גוז حق מילאכת קרע. מאידך, כתוב הכר"ש וואומר (שווית שבת הלוי ח"א סי' צה) שאדרכה מהרמב"ם מוכח שוגם דעתו כהעת שאור הראשונים.

ומה שכותב המשנ"ב שהחולש שער בהמה הוא עוקר דבר מגידול בלאחר יד, מקורו בדברי הגמורא (בכוורת כה, א), וכותב המנחה חינוך (שב) שלפי שיטת הרמב"ם [לדעתן] כוונת האגרור שבחילשת השער יש מושום עוקר דבר מגידולו היינו מלאת קרע אלא שכין שאין דורך לתולש את שעורת הבהמה אלא לא לזרום, ונחשבת הילשת השערות כמלאת קרע בשייטו, ולכן אין בו איסור תורה. אמן, לדעת הרמב"ן [ושאר הראשונים] ביאר החוז"א (או"ח סי' קל"ג ס"ק א, בכוורת סי' בא ס"ק ז) שכונת הגמורא שמלאכת קרע וזה נאמרה רק באופן שוגוז את הבחמה בדרוכה, וכל שtolsh את השערות אין והכל מלאת גוזו נלא רך מטעם שיינז⁷⁶.

(61) אך גילה שעורת הבחמה בכל, וכך אין בו איסור תורה. כמו גוזה, ולכן יש בו מושום איסור תורה.

[משנ"ב ס"ק סדו]

ואין בו אסורה, דכני לה דבר שאינו מתקנון⁷⁷. (62) ואם במשיכת העזכר יש פסקיך דישא' שיטול, אף שאין זה אלא

